

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת. ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בבא קמא דף כב.

מי שהדליק אש ברשותו ולא שמרה¹, משום מה חייב ומה הנפ"מ?

מה הנפ"מ?	משום מה חייב?	
חייב גם על אש שאינה שלו	משום חציו - כאדם הזורק חץ	לר' יוחנן
לרש"י: פטור בגחלת של חברו לתוס': חייב בגחלת של חברו ²	משום ממונו - כשורו ובורו	לריש לקיש

הכלב שנטל חררה והדליק את הגדיש, כמה משלם?

על שאר הגדיש	על מקום גחלת	על החררה	
חצי נזק	נזק שלם ³	נזק שלם כדין שן	לר' יוחנן אשו משום חציו
פטור לגמרי	חצי נזק ⁴	נזק שלם כדין שן	לריש לקיש אשו משום ממונו

גמל טעון פשתן ברה"ר שנדלק פשתנו מנר החנווני והדליק כל הבירה, מה הדין?

הפשתן מסכסך כל הבירה	אין הפשתן מסכסך הכל	
בעל גמל חייב	לר' יוחנן: בעל גמל חייב לריש לקיש: בעל גמל פטור ⁵	היה הנר בפנים ונכנס פשתן הגמל תוך החנות
סכסכה דרך הילוכה: חנווני לא חייב ⁶ עמדה להטיל מים: חנווני חייב ⁷	חנווני חייב	הניח חנווני נרו מבחוץ

¹ אכן אם אדם הלך והצית איזה דבר של חברו, בזה לכו"ע חייב משום אדם המזיק. כמבואר בתוס' בד"ה אשו משום חציו.

² כתבו התוס' לחלוק על פירש"י שפירש שלמ"ד אשו משום ממונו פטור על נזק שעשה בגחלת של חברו. וס"ל שבא ר"ל לומר שהחייב משום ממונו.

³ דלשיטתו מיירי שהניח את החררה בלא שינוי ולכן במקום ששרפה הוא היזק ישיר של הכלב - ואפי' אינו חציו וכחו של כלב אלא מעשהו ממש, ולכן חייב על ידו נזק שלם, ועל מה שהתפשטה האש מאותו מקום לשאר הגדיש - הוי חציו של כלב וכדין צרורות שהתיזה בהמתו שחייב עליהם רק חצי נזק.

⁴ ס"ל שמייירי שזרק את החררה בוערת על אותו מקום, ולכן על אות מקום שנפלה שם החררה ונשרף חייב כמו צרורות שלו שהזיקו, ולא מדין אש, כי אש אין לחייב במעשה זה, כיון שאין זו אש של בעל הכלב, וזה הטעם שעל שאר הגדיש פטור לגמרי.

⁵ דכיון שאשו משום ממונו - וכאן אין זה האש של בעל הגמל, לכן אין חייב בעל הגמל על התפשטות האש, אולם על מה שהיא מסכסכת ומדלקת כל הבירה - על זה ודאי חייב כי כל כולו הוי מקום גחלת.

⁶ ביארו התוס' (בד"ה ואי) שה"ק: שאין החנווני צריך להיות חייב בהכל אלא גם בעל הגמל יתחייב אתו כיון שגם הוא פושע בסכסו, אבל בלא מסכסכת מובן למה בעל גמל פטור וחנווני חייב הכל כיון שהוא טען כדרכו ואין לו לחשוב שיניח משהו נר בחוץ.

⁷ ולכן כשהנר בחוץ חנווני חייב בהכל דלא היה להניח נרו מבחוץ. אבל אם הניח נרו בפנים - אז בעל גמל חייב משום דלא איבעי ליה להרבות בטעינה.

הוכן עיני כולל עיון הדף

2

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בבא קמא דף כב:

השולח את הבעירה ביד חש"ו מה הדין?

גוזא סילתא ושרגא	מסר שלהבת	מסר גחלת	
חייב בדיני אדם ² , דברי היזקא	פטור מדיני אדם, דחציו דחרש הן ¹	פטור מדיני אדם, דחציו דחרש הן	לר' יוחנן
חייב בדיני אדם, דברי היזקא	חייב בדיני אדם, דברי היזקא ⁴	פטור מדיני אדם, דהגחלת מתכבית ³	לריש לקיש

¹ ולא נחשב שמסר דבר דברי היזקא - דהיינו שיזיק מיד, כי דוקא הצוותא של החרש עם האש היא זו שגרמה את ההיזק.

² דגם לר' יוחנן נחשב שמעשיו של המוסר את הבעירה הם אלה שגרמו את ההיזק, כיון שדברים אלו דולקים ביותר.

³ דככול שעוזב את הגחלת כך היא הולכת ומתכבה.

⁴ והוי כמו שמסר שורו לחש"ו והזיק שחייב, דהרי לא עשה שמירה, וגם כאן לא עשה שמירה דברי היזקא.